

Arrest

nr. 67 046 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011. Beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 2 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is thans de eerste bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2009 werd ingediend door:

*H., A.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te A.(...) op (...)
adres: D.(...),2300 Turnhout*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of; die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen”, Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekommen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. De aanmelding bij de gemeente administratie van Brussel op 18.11.2003 wordt niet aanvaard als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekommen. Dit betekent dus dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, bereid is om Nederlands te leren, bereid is om te werken en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...).”

Op 24 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de tweede bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Middelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011

Ter adstruering van zijn enig middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoeker meent dat het uitvoeren van het BOGV hem een onredelijk nadeel berokkent, zolang de procedure tot nietigverklaring loopt tegen de beslissing van 10 mei 2011, zodat het BOGV minstens niet kan uitgevoerd worden.”

Het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift blijkt een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011 te beogen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) wijst er op dat artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. *In casu* wordt in het opschrift van het verzoekschrift enkel vermeld dat het een *“verzoek tot nietigverklaring”* betreft, zodat verzoeker geacht wordt enkel een beroep tot nietigverklaring te hebben ingesteld.

Indien verzoeker de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten beoogt, merkt de Raad op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in zijn uiteenzetting tot de stelling dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011 hem een onredelijk nadeel berokkent zodat hij heeft nagelaten weer te geven welke rechtsregel of rechtsbeginsel hij geschonden acht of op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn.

Het middel van verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011 is onontvankelijk.

2.2. Middelen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard

Gezien de verknochtheid tussen de twee door verzoeker aangevoerde middelen, zullen deze middelen samen worden behandeld.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan: *“dwaling over de feiten”*.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“ 1. Doordat in de bestreden beslissing m.b.t. het regularisatieverzoeker ten onrechte wordt geoordeeld dat betrokkene voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen.

2. Terwijl de DVZ zich vergiste. Verzoeker:

- is met een Schengenvisum Europa binnen gekomen, zodat hij minstens tijdens de geldigheidsduur van het visum (tot 27 april 2002) in het Schengenterritorium (en bij voorbereiding in België) een wettig en legaal verblijf had (stuk 3)

- heeft zich aangemeld bij de Vreemdelingenadministratie van de stad Brussel (stuk 4) en op die manier een geloofwaardige poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en een wettelijk verblijf te bekomen.

3. zodat de DVZ zich vergist in haar feitelijke beoordeling.

“maar de feitelijke appreciatiebevoegdheid wordt begrensd door de wettigheid en de beoordelingsvrijheid heeft de redelijkheid als grens. Daarom heeft de Raad van State wel bepaalde onderzoeksbevoegdheden...”

- *Vooreerst zijn er heel wat arresten die bepaald hebben dat de overheid een verkeerde kennis van de feiten had omdat men een document slecht heeft gelezen (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1988, 81-83)."*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

" doordat in de bestreden beslissing m.b.t. het regularisatieverzoek wordt gezegd dat betrokkene geen periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen.

Terwijl de DVZ niet antwoordt op het argument dat verzoeker zich heeft aangemeld bij de Vreemdelingenadministratie van de stad Brussel (stuk 4) en op die manier een geloofwaardige poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, minstens niet zegt waarom dat geen geloofwaardige poging was.

Zodat de Belgische staat niet op afdoende wijze motiveert (toelicht) waarom er geen geloofwaardige poging werd ondernomen. De Belgische Staat is onzorgvuldig geweest bij het opstellen van de bestreden beslissing en schendt de materiële motiveringsplicht."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker zich bij zijn aanvraag heeft beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie maar dat hij hiervoor niet in aanmerking komt gezien hij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf heeft gehad noch vóór deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Verweerder stelt dat de aanmelding bij de gemeente administratie van Brussel op 18 november 2003 niet kan worden aanvaard als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen. Verder wordt gesteld dat het feit dat verzoeker sinds enige tijd in België zou verblijven, bereid is om Nederlands te leren, bereid is om te werken en attesten voorlegt, niet kan worden weerhouden als grond voor regularisatie. De elementen aangaande de integratie van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar de bestreden beslissing niet motiveert waarom het bewijs van aanmelding bij "de Vreemdelingenadministratie van de stad Brussel" geen geloofwaardige poging is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het

dossier. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* op zijn minst samen met het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en een wettig verblijf te bekomen aan de hand van zijn bewijs van aanmelding bij “*de Vreemdelingenadministratie bij de stad Brussel*” merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd: “*De aanmelding bij de gemeente administratie van Brussel op 18.11.2003 wordt niet aanvaard als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen.*” De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Bovendien behoort het tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verweerder om te oordelen of neergelegde stukken een bewijs kunnen vormen van een geloofwaardige poging om het verblijf te regulariseren. De grenzen van deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid liggen bij het redelijkheidsbeginsel. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten dat een attest waaruit niet blijkt om welke reden verzoeker zich heeft aangemeld bij de gemeentelijke diensten te Brussel niet volstaat als bewijs dat verzoeker een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat hij met een Schengenvisum een wettig verblijf heeft gehad in het Schengenterritorium en zodoende ook in België merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch bij zijn aanvraag om machtiging om verblijf, noch door middel van een eventuele actualisatie van zijn aanvraag, dit Schengenvisum aan verweerder heeft overgemaakt. Aangezien de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan het bestuur niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de elementen die verzoeker voor het eerst aanbrengt bij zijn beroep bij de Raad. Aangezien deze stukken op het ogenblik van de beoordeling niet gekend waren aan verweerder, kunnen deze stukken geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien vermeldt het typeformulier regularisatieaanvraag, dat door verzoeker werd ingevuld en ondertekend, onder de hoofding “ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België” “een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum”. *In casu* heeft verzoeker een Schengenvisum type c, hetgeen overeenkomt met een toeristenvisum. Dergelijk visum kan geen bewijs vormen voor een wettig verblijf conform de door de staatssecretaris toegepaste criteria voor regularisatie. Verzoeker was hiervan op de hoogte aangezien hij op het typeformulier heeft aangekruist dat hij aan de voorwaarden voldoet. Hij kan nu niet anders voorhouden. Ook het bewijs van aanmelding van “*de Vreemdelingenadministratie van de stad Brussel*” bewijst niet dat verzoeker een wettig verblijf had vóór 18 maart 2008.

Beide middelen van verzoeker zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011 is onontvankelijk.

Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU